

отрядъ, при моста на тѣй називаемото мѣсто „Сѣкирица;“ но прѣди да се расположи, получена била заповѣдъ, да се отдѣли една рота и испрати за усиление позицията при с. Ловница, отстояща на крайний лѣвий флангъ на Врабчанската позиция. Не е извѣстно какво е било мнѣнието на дружиние командиръ, като избралъ и назначилъ за самостоятелно дѣйствующа, ротата на подпоручика Ангелова, но вижда се, че той много добрѣ познавалъ способноститѣ на подчиненитѣ си.

Както е извѣстно, най-първитѣ отъ трънскій отрядъ, които посрѣщнахъ сѣрбетѣ (Шумадийската дивизия) и издържахъ такъвъ опоритъ бой, бѣхъ защитницитѣ на Врабчанската позиция. Съ отстъпване тази послѣдната, прѣсичаше се и пѣтя по Брѣзнишкото шосе на всичкий Трънскій отрядъ, отъ когото съставлявахъ частъ и Врабчанскитѣ защитници. Само по себѣ си се разбира, че ако това прѣсичане е било опасно за цѣлий отрядъ, то най-голѣма опасностъ е била за тѣзи, които се намирали на Ловнишката позиция, отстояща доста много на напрѣдъ. При начевание боя, отъ начало, сѣрбетѣ не забѣлѣзвали, че въ Ловница има нѣщо сириозно, за това и ротата на Ангелова, а също и една доброволческа дружина, останали безъ никакво дѣйствие, като очаквали само случайтъ. Едва кждѣ вечерята, 3-й Ноемврий, сѣрбетѣ, въ съставъ отъ цѣлъ полкъ, открили мѣстонахождението на ротата и добро-